

3

என் வாழ்வைப் புரட்டின நிமிடங்கள்

2008 டிசம்பர் 21ஆம் தேதி, ஓர் சாதாரண நாளாகத்தான் எனக்கு விடிந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமை திருப்பலிக்கு, மாலையில் செல்லலாம் என்று முடிவு செய்து, குடும்பத்தாரோடு செய்தித்தாள் வாசிக்க ஆரம்பித்தேன். படித்துவிட்டு மணியைப் பார்த்தால், காலை 8:30 மணி. சரி ஏதாவது சிற்றுண்டி செய்யலாம் என்று சொல்லி, சோஃபாவை விட்டு எழுந்து நின்றேன்.

அந்நேரம் ஒரு பெரிய வலி வந்து, வயிற்றிற்குள் வெடித்து, ஒரு பிரளயத்தை ஏற்படுத்தியது போல உணர்ந்தேன். இரண்டு மலைகள் திடீர் என்று மோதிக் கொண்டால், எப்படி ஆட்டம் காணுமோ அதுபோல என் உடம்பிற்குள்ளே ஒரு அதிர்வு ஏற்பட்டது. வலி தாங்கமுடியாததாக மாறியது. ஒரு நிமிடத்திற்குள்ளே என்னுடைய இடதுபக்கத்தின் கையும், காலும் அசைவற்றுப் போனது. எனக்கு எதுவுமே புரியவில்லை, கைகளை அசைத்துப் பார்க்கிறேன் அசைக்க முடியவில்லை, வலியும் மிகுதியாகிக் கொண்டே இருந்தது. அடுத்த நிமிடத்திற்குள்ளே என்னுடைய வலது காலும் கையும் செயலிழந்து போவதை உணர்ந்தேன். அய்யோ! என்ன நடக்கிறது? என் வாழ்க்கையிலே! கையும் காலும் அசையவில்லையே? எனக்கு என்ன நோர்ந்துவிட்டது? இது பக்கவாதமா, இந்த வயதிலே பக்கவாதம் வருமா? நான் இனி என்ன செய்யப் போகிறேன். என் வாழ்க்கை அவ்வளவுதானா? என்று ஆயிரம் எண்ண ஓட்டங்களுக்கு மத்தியிலே, மூன்றாவது நிமிடம் என் உடல் அசைவுகள் முழுவதுமாக, நின்று போவதைக் கவனிக்கிறேன். குழப்பத்தோடு என் கணவரைப் பார்க்க, அவர் என் முகத்தில் ஏற்பட்ட வலியைக் கவனித்து, என் அருகிலே வந்து "என்னவாயிற்று? எழுந்துவிட்டாய், நடந்து செல்ல வேண்டியது தானே", என்றார்.

நானோ புரியாமல் கலங்கின கண்களோடு, வேதனையோடு பார்க்கிறேன். என்ன ஆயிற்று நடபார்க்கலாம், வா நட என்று சொன்னார். ஆனால் என்னுடைய கை கால்கள் அசைவில்லாததைப் பார்த்து அவர் திடுக்கிட்டார். நான் வாய் திறந்து சொன்ன ஒரே வார்த்தை, "மருத்துவமனைக்கு போகலாம்" என்பது தான். அவர் என்னை நடக்க வைக்க முயற்சி செய்தும், பலன் இல்லை என்பதை வினாடிகளில் புரிந்து, உடைமாற்றிக்கொள்ள உள்ளே ஓடினார். நானோ குழப்பத்தில், காலையில் தூங்கி எழுந்த கோலத்தில், திக்பிரமை பிடித்ததுபோல நின்று கொண்டிருந்தேன்.

என்னுடைய வீட்டிலிருந்து, ஆட்டோ எடுக்க வேண்டும் என்றால், முன்னால் இருக்கிற சாலையில் வந்து காத்திருக்கவேண்டும். ஆனால் அந்த வினாடியிலே ஒரு ஆட்டோ சரியாக, வீட்டின் வாசலிலே வந்து நின்றது. ஜன்னல் வழியாக அந்த ஆட்டோவை பார்த்தபொழுது எனக்கு இன்னும் குழப்பம் அதிகமானது. என்னுடைய வாழ்க்கையிலே ஏதேதோ நடக்கிறதே, என் உடம்பிற்கு என்ன ஆனது? எப்படி இந்த ஆட்டோக்காரர் சரியாக என் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார்?

கடவுளின் தூதர்

அந்த வேளையிலே எங்களுக்கு உதவி செய்ய யாருமில்லை. ஆனால், கடவுள் தன் தூதரை, அந்த ஆட்டோ ஓட்டுனர் வழியாக அனுப்பி வைத்திருந்தார். அந்த ஓட்டுனர் உள்ளே வந்து, என்னை ஒரு பொம்மை போல நகர்த்தி, வெளியே கொண்டு வந்து, சட்டென்று மடக்கி ஆட்டோவுக்குள் அமர வைத்தார். என் மகன் என்னோடு வர ஆட்டோ பயணமானது. என் கணவர் ஸ்கூட்டரில், எங்களைப் பின் தொடர்ந்தார். என் உள்ளத்திலோ யார் இந்த ஓட்டுனர்? எப்படி சரியான வேளையிலே இங்கு வந்தார்? அவர் என்னை எங்கே அழைத்துச் செல்கிறார்? அந்த ஓட்டுனர் திரும்பிப் பார்த்து, "ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில்